

Врш ДЕТИЊСТВА

Година X • Број 15 • 27. јануар 2006.

Свети Сава

Зубљо вечна српских покољења,
Славо наша кроз векове давне,
Надо наша кроз сва искушења,
Кроз све муке и кроз патње стравне.

Искро света из вечнога плама,
Песмо наша срцем испевана,
Слико дивна српског светог храма,
Срећо лепа српских малишана.

Наша поља и наше врхунце,
Реке плахе и цветне дубраве
Топло греје, као јарко сунце,
Лик српскога светитеља Саве.

И у боју, и у нашој муци,
И у борби и у нашој слави
Топло звоне дивне песме звуци:
Ускликнимо светитељу Сави.

Стеван Загорчић

Десанка Максимовић (1898 - 1993)

Реч уредника!

*Раскриће епоха лагано остаје
иза нас. Никада људски ум и
људска рука нису више изумили и
саградили, као што се људи
никада нису толико негирали и
самоуништавали.*

*На развалинама века који је
човека попео у космос, али га и
учинио роботом, рађа се нови
свет. Све делује некако познато,
као код биљке: семе падне у
земљу, проклија, расте, листа,
цвета, дозрева, а негде тамо,
пред зиму, враћа се у земљу из које
је и поникло. Од свега тога ми
смо изабрали само тренутак
цветања и тражимо своје парче
неба и сунца у њему. Не желимо
да поново чујемо причу о Кули
Вавилонској.*

*Ово је лист младих, по својој
природи здравих људи. Ако у њему
пронађете један делић те
лековитости, онда је он успео.*

Паметном доста!

*Лист ученика
ОСНОВНЕ ШКОЛЕ
"ДЕСАНКА
МАКСИМОВИЋ"
Горњи Милановац*

Директор
Радмило Прокић

Уређују:
Емина Ђурић
Горан Савић
Никола Масловара
и
редакција коју чине
ученици наше школе

Рачунарска обрада:
Ненад Радовановић

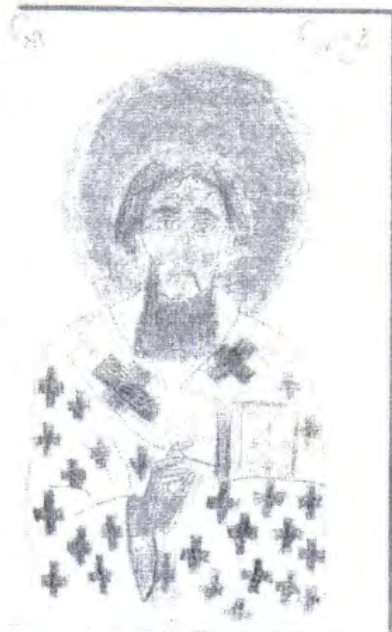
Штампа:
СЗТР "ПОЛИГРАФ +"
Горњи Милановац

СВЕТИ САВА

Свети Сава је био најмлађи син великог жупана Стефана Немање. Иако најмлађи, био је најзаслужнији за оснивање српске архиепископије. Захваљујући светом Сави архиепископија 1219. године постаје самостална. За њено средиште је изабран тек завршен манастир Жича.

Године 1196. Стефан Немања се замонашио и добио име Симеон. Он ће се 1197. придружити светом Сави на Светој Гори. Монах Сава и монах Симеон трудили су се, као и остали монаси, да својим побожним животом што више угоде Богу и када су се нашли заједно, развили су велику и плодотворну делатност. Богато су даривали све светогорске манастире, па су их неки манастири сматрали за своје друге ктиторе. Опустео манастир по имену Хиландар Стефан Немања и свети Сава су подигли из темеља и опремили. Оснивач првих српских болница (у Хиландару 1191. и у Студеници 1208. год.), био је свети Сава.

Просветитељство светог Саве извирало је из безрезервног богољубља и његовог огромног човекољубља, зато је било, и остало, тако трајно и непролазно.

Татјана Димитријевић, V₁

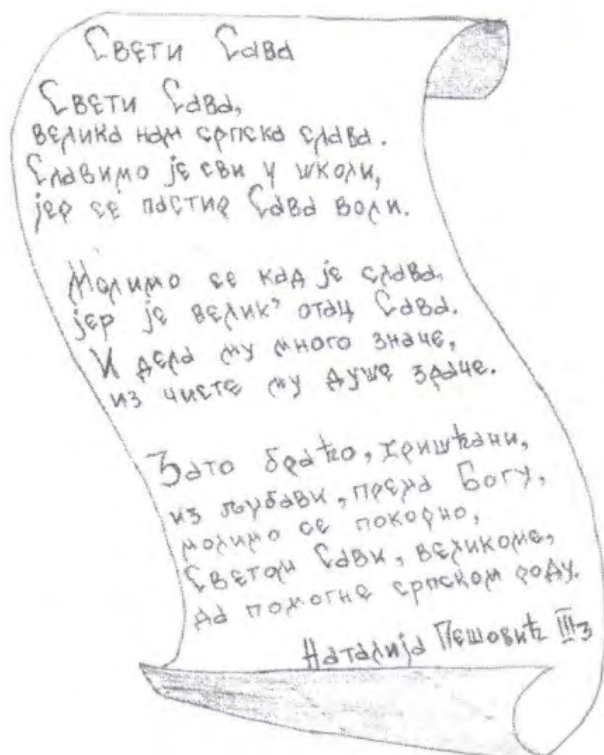
Да ли сте знали?

- Да је обавезно празновање Светог Саве увео кнез Милош 1823. године, а законом из 1841. Дан светог Саве је уведен као школска слава,

- Да се свети Сава замонашио у манастиру св. Пантелејмона (стари Русик), а да је чин јеромонаха добио у манастиру Ватопеду на Светој Гори.

- Од више десетина српских светитеља, тројица налазе место у црквеним календарима свих православних цркава: свети Симеон, син му свети Сава и свети цар Лазар.

- У Српској цркви се свети Сава шест пута у години посебно помиње: на дан смрти 27. јануара, 10. маја на дан спаљивања његових моштију на Врачару, 19. маја на дан преноса моштију из Трнова у Милешево, 26. јула на празник Сабора

хиландарских светих, 12. септембра на дан Сабора српских светитеља и 5. децембра помиње се са оцем Симеоном као ктитором Хиландара.

- Свечана песма испевана у славу светом Сави, Светосавска химна, најстарија је химна у Срба и испевана је током XVIII века.

приредили ученици веронауке, V₁

Сатиричним пером о ...

Познато је да деца највише на свету воле да се играју и да буду "одрасла".

Тако су у једној школи, у нашем крају, два ђака седмака решила да, по угледу на све оне политичаре који нас сваки дан засмејавају на телевизији, оснују свој "ђачки парламент". Ваљда су схватили да су плате посланика много веће од плата њихових мама и тата, па су решили да се на време "одшколују" за то "уносно занимање". Главни задатак тог парламента је да смири ђаке одељења од којег су и наставници скоро дигли руке. И тако сад ти "паметњаковићи" и "бубице" свакодневно иду на договор код педагога како би што пре "ушли у политику". Да све буде као код правих политичара, ни ти "политичари" нису баш пример мирноће, коју хоће да уведу у одељење. Али, капа доле, први су се сетили.

Можда се са целим одељењем- смире и они!

Милица Стојковић, VII₁

* * * * *

Политичари наше лепе земље, сваки дан нам обећавају "брда и долине", и да знате, то и "испуњавају".

Дођу и сместе се у своје кабинете и ту наравно почињу да раде "напорно и неуморно". Понекад ми их је баш жао, што се толико "жртвују" за добробит нашег народа. Стално су у покрету и толико су "психички оптерећени" нашим проблемима. Знам, "није им лако", треба стићи обићи све те земље, одседати у толиким хотелима стићи на толико ручкова и коктела и као што они кажу: "Ту нема одмарања. Ми смо у непрекидној борби за свој народ и своју земљу". Колико се они боре, да се видети по томе како наши људи живе "лагодним и лепим" животом.

Из свег срца им захваљујемо на њиховој "жртви и напору", али стварно нам није потребна толика њихова великодушност и одрицање.

Ивана Павловић, VII₁

* * * * *

Овог пута одгурнућу све са места посматрача да и ја станем на трон, да мало и ја погледам њиховим очима. Ништа посебно, само ћу бацити поглед на своју улицу. Не брините, нећу прескочити своју породицу. Па ја сам посматрач

Почећу са првим комшијама који своју јутарњу кафу жене ракијом. Из њихове куће се стално чује добацавање, дозивање... Па и како би другачије, кад четири генерације живе у једном дворишту, а замислите тек у једној кући. Они се стално јуре, играју се као пси и мачке. Благо њима, никада им није досадно.

Супротност је мој комшија Мргуд. Ја сам га тако прозвао из милоште. Никада неће да отпоздрави када му пожелите леп и пријатан дан. Мислим да до пола дана мрзи цео свет, а од пола дана и самог себе.

Мргудово и двориште новонасељених комшија дели издужена жица, јер

Мргуд мора да зна чија се травка непозвано ушетала у његово двориште. Код новонасељених, са друге стране се налази велика капија – и то каква! Па знате оно: "Има се, може се!" Па људи су "тамо" имали два пута већу кућу, три аута, свако дете брзинку, па знате већ.

На крају улице се налазе комшије, чија је кућа никла као печурка. Тако шапућу, не знам ја. Лепа је, јесте, а и ја сам пожелео да и мој отац вози у једном тако великом и "слатком" предузећу, али...није му се дало... А и невоља, толико слаткиша на једном месту... невоља због здравља.

Још двоје комшија. Код њих "нити смрди, нити мирише". Само "добар дан", и то је то. Такви су људи - не воле да се машају са другима.

Е, стигосмо и до моје куће. Знате, моја породица...уПС... Неко ме је одгурнуо са трона и ја више нисам посматрач. А, баш, сам хтео нешто важно да вам саопштим.

Марко Илић, VII₃

Борђе Мерџанић, VI₁

Пази, слуша се . . .

Дијалектизми

Дијалектизми (потичу од грчке речи *диалектис* – говор, наречје) су некњижевне речи ограничене на уже језичко подручје, најчешће на дијалекат (говор) који не улази у књижевнојезичку форму. Сваки дијалекат има другачије дијалектизме (некњижевне речи). Дијалектизми се од књижевних речи разликују како у граматици, тако и у лексици. Писци се често служе дијалектизмима да би дочарали говор краја својих књижевних јунака. Ево неких најчешћих дијалектизама из нашег краја:

леб, лебац- хлеб
 сишо-сишао
 поњо-понео
 вишље-више
 одељење-одељење
 понедоник-понедељак
 гризине-грисине
 сикира-секира
 влаша-флаша
 лад-хлад
 соланик-солир
 мено-мало
 отиднем-одем

туна-ту
 бидне-буде
 одок-одох
 кам-кажем
 најари-наложи
 јаком-тек
 вуруна-фуруна
 хоћеју-хоће
 ко гој-ко год
 од смија-од смеха
 компир-кромпир
 шангарепа-шаргарепа
 октомбар-октобар

тротувар-тротоар
 полувер-пуловер
 вашер-вашар
 метни, тури-стави
 отале-одатле
 утули-угаси
 сунн-сипај
 вала-хвала
 свукуда-свуда
 дидем-да идем
 ономад-пре
 буранија-боранија
 мешчин-чиними се

жими-не брини
 коешта-свашта
 синој-синоћ
 ветрина-витрина
 мене (дат.)-мени
 шепурак-шипурак
 јашта-него шта
 ваздан-увек
 војна-овде
 ајмоте-идемо
 озго-одозго
 врућо-вруће
 нешта-нешто

Жаргонизми

Жаргон (сленг) је специфичан језик којим говоре људи истог сталеза, професије или друштвене групе, а који се разликује од општег говорног језика и разумљив је само онима који припадају дотичном сталезу, професији, групи. Речи се употрљавају у измењеном значењу и изобличавању. То је најчешћи говор омладине у незваничним ситуацијама (на одмору, на журци, улици, на рођендану...), јер млади желе да буду оригинални и да се разликују од одраслих. Суштина жаргона је у промени лексике, а ми смо од наших другова забележили неколико жаргонизама:

ортак-пријатељ
 кева-мама
 ћале-тата
 смарач-досадна особа
 бедак-лоше расположење
 кинта-новац
 шабан-сељак
 фрка, фајт, шорка-туча
 ложити-лагати
 чука-срце, сат
 мурија, керови-полиција
 жвака-прича, пољубац

педала, корпа-раскид
 гајба-стан
 ваљати-продавати
 палити-наговорати
 снимити-видети
 болид-будала
 ћорка, бувара-затвор
 стипса-шкртица
 мече-мерцедес
 рикнути-умрети
 паљевина- лаковеран
 швеца-сестра

Посебан вид творбе жаргонизама је **шатровачки језик**:

мојне-немој, репа-паре, нићми-минић, тозла-злато, диви-види, творза-затвор, ћаку-кућа и сл.

Жаргонизми настају и губљењем једног слога, или више слогова, као у примерима типа: аутобус-бус, панталоне-лоне, патике-тике, кошуља-шуља, фризура-зура и сл.

У новије време жаргонизми су и позајмљенице из енглеског језика:

филинг-осећај, кул-опуштено, трип-мишљење, шопинг-куповина, текма-утакмица (из словеначког), гиље-ципеле (из ромског).

Ђак првак

Извештај на смети * *

* Пуркани смо се * санкама. Први сам скијач на смети. Победно сам.
* Трудвали смо се дружи ја. Ја сам ја више љубав поједио. Трудвали смо се код школе на одмор. *
Било нам је много лепо, али одмор је крајинко крајинко.

Павле Прокић, I₃

Извештај са Дечје недеље

Дечја недеља обележена је и у нашој школи од 3 до 10. октобра 2005.год. Том приликом организоване су разне активности.

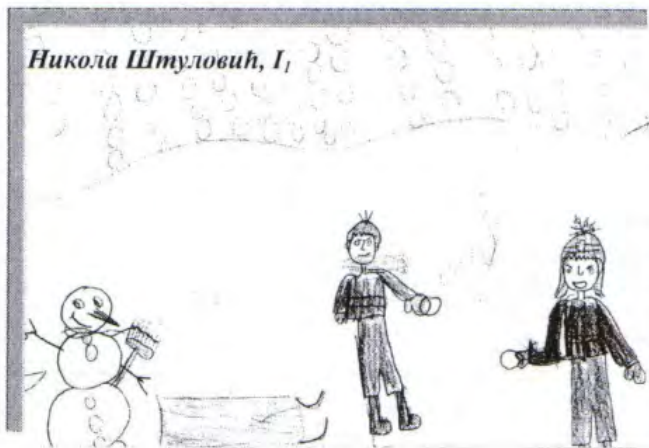
Ђаци прваци учествовали су у полигону спретности, а затим уживали у свом омиљеном цртаном филму који је приказан на школском видео биму. Посетили су и вртић где су се дружили са својим бившим васпитачима, али и са будућим школарцима.

Организован је и маскенбал, током којег су ученици на платоу испред школе приказивали своје креативне рукотворине, али и труд својих родитеља и учитеља.

Сви су били срећни, радосни и некако посебно важни током Дечје недеље.

Гордана Урошевић, учитељица

Никола Штуловић, I₁

Ја волим да се играм на смети са другом Ланкијем. Ми се санкамо трудвамо и правимо Снежка Белућа. Једно дано настрадао сам Снежка из преглашине Ларање. Мама није могла да порки кела док се Снежка није обило.

Јована Миловановић, I раз. Д. Врбава

Зима

Зиму сви волимо
И много се радујемо.
Мало више се санкамо,
А најмање времена у кући проводимо.

Невена Браковић, I раз. Г. Врбава

"Зашто се праве несташлуци?"

- одговарали ученици првог разреда -

Андрија: Зато што ме нервира брат.

Ема: Зато што из протеста поцепам новине.

Виктор: Јер волим да будем у центру пажње.

Павле: Из досаде.

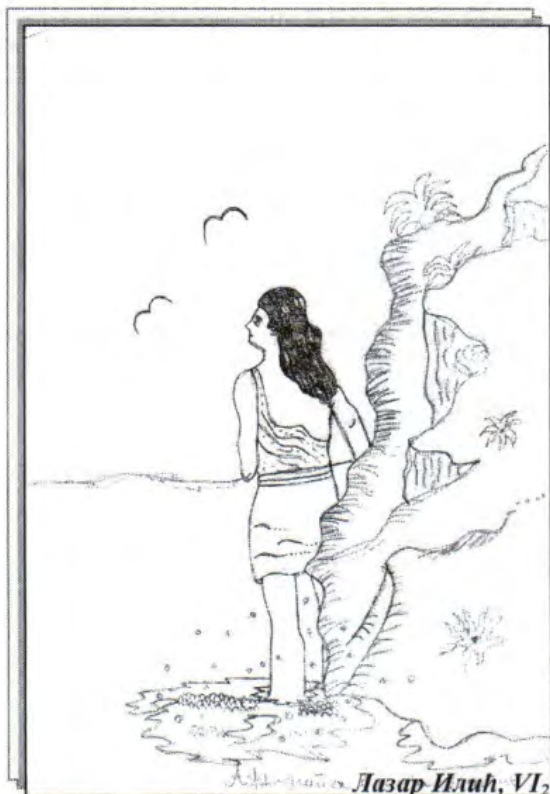
Јована: Зато што смо деца, а деца праве несташлуке.

Владимир: Деца воле да се играју, а тада нису баш пажљива.

Мито: Ми смо деца, а деца не знају шта је добро, а шта не.

"Све избледи: и одушевљење, и љубав, и дужност..."

И човек, ипак, на крају, остане сам. Тако би требао да гласи наставак ове реченице.

Када избледе и радост, и љубав, и туга, и сва друга осећања, остају сећања. Сећања на све проживело. Живот је леп, ако умеш лепо да га проживиш, ако умеш да волиш и да се радујеш. Гледам људе који ходају улицама. Сви они негде журе; сви имају исти циљ – бољи живот. Ипак, када се светла погасе и небо ишарају звезде, свако остане у четири зида сам са својим мислима и бригама. И свако се пита: "Зашто баш ја?", или "Зашто баш мени?" Одговора нема. Негде прочитах: "Живот је једна сурова борба". У тој борби само најјачи опстају, а човек мора бити довољно храбар да се ухвати у коштац са животом, болом, неправдом и свим лажним пријатељима. Доста лицемерја! Желим свет са људима – оним правим, са правим искуствима, са мудрим главама. Нека ме уче тражењу, а не да ми дају већ нађено и одговоре на које нема постављеног питања. Све је стављено у једну црну врећу на којој пише: "Овако треба". Хоћу људе који ће смети и умети да поцепају те вреће и кажу како да скинемо маске које носимо увек, осим када смо сами. Хоћу свет слободних људи, који умеју и могу да кажу све што мисле, без страха на било каква лажна мерила и правила. Можда тада човек не би остајао сам. Када би било мање неискрености, а више толеранције, можда не би све тако брзо бледело. Али, то се није догодило читаву вечност, па мислим да неће ни сада.

Ипак, човек мора бити довољно храбар и mudar, да када изгуби све, не изгуби себе. Сву своју снагу препознаће по томе

колико је способан да преброди тренутак, јер је он тежи, дужи, и страшнији од времена и вечности.

Тамара Милановић, VIII,

У сумрак, у смирај дана, шетајући усамљена, поред оближњег сивог језера, угледах црног лабуда.

Из даљине је подсећао на латицу руже, коју је ветар, ко зна одакле, донео у својим недрима, а изблиза на неко божанство.

Али, када угледах његове очи тужне и сетне, осетих се некако чудно. У том заносу, схватила сам да је он сам, без икога. Да вапи за једним погледом. Само једним. И тада...тада све избледи: и одушевљење, и љубав, и успомене...Спрема се за пут – пут без повратка. Хрли ка некој светлости и иза себе оставља само своје трагове и спомен на њега, његову лепоту и један пригушен крик. Иде у бездан...

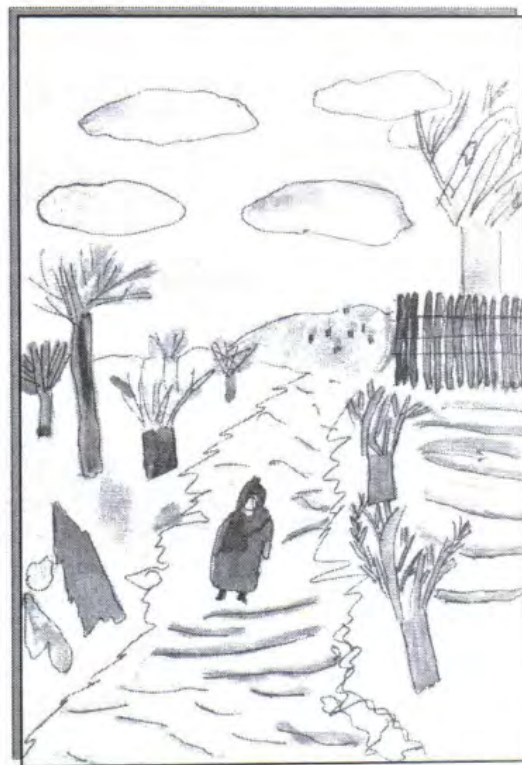
И тада, схватих да је све пролазно. И овај живот, и љубав, и лепота... Рађамо се, одрастамо, одиграмо своју улогу и онда, баш као и овог лабуда, живот нас поведе на неки чудан пут господњи.

Тада од нас остају само сећања, успомене... Али и оне ће једном избледети.

Из заноса ме пробуди црни лабуд, који скоро нечујно плута по води. Погнуте главе и даље прати ону светлост и иде...

"Не!!!", повиках. "Остани!" Али он не чује. "Зашто?", питам ветар. "Зашто је тако божанствено створење отишло путем беспућа?" Ни он не одговара. Онда се замислих и схватих да је у овом животу све пролазно; да ништа не може да се задржи, ни присвоји.

"Хвала ти, црни лабуде, што си ми помогао да разумем живот!", узвикујем за лабудом, док полако корачам према кући, а у даљини једва назирем његову сенку.

Ивана Поповић, V2

Анђела Павловић, VIII2

Зима, зима

Први снег

Снег је пао,
лишће затрпао.
Јесен је прошла,
а зима дошла.

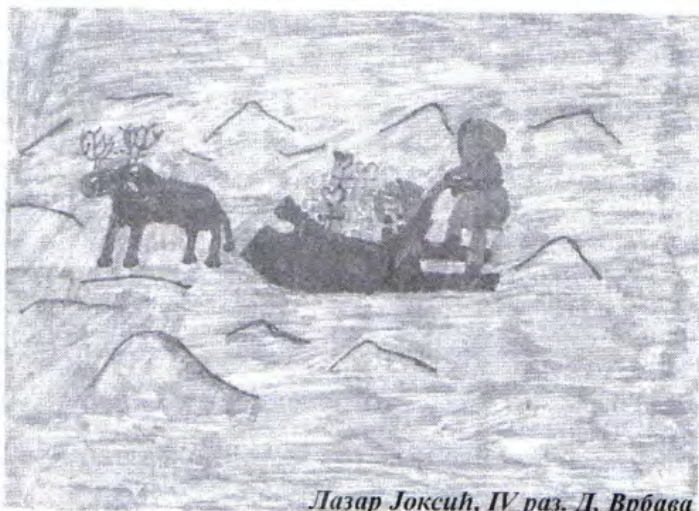
Пахуље падају,
деца се радују.
Нема више кише
снега је све више.

Катарина Јовановић, IV₃

снежним покривачем. Убрзо после сванућа деца су почела да излазе из својих куће са шареним капама, топлим рукавицама и санкама.

Моја сестра и ја једва смо чекале да се придружимо тој веселој дружини. Брзо смо дограбиле санке и истрчале напоље. Брзо смо се поделили у групе и почели да се такмичимо ко ће се први спустити низ брег. Ја сам била у екипи са своја два друга на санкама на којима сам седале између њих. Такмичење је почело. Неспретно и уз вриску спуштали смо се низ нераван брег, а санке су све више убрзавале док нам је ветар штипао поруменеле образе. Санке су све више убрзавале и чинило нам се да нам се стомаци обрћу. Затворених очију нисам видела када смо санкама наишли на скок, узлетели и завршили у снегу. Лежећи на нози једног од својих другова дуго смо се смејали док смо смогли снаге да устанемо.

Овај догађај после тога дуго смо препричавали збијајући многобројне шале на наш рачун.

Лазар Јоксић, IV раз. Д. Врбава

правимо Снешка Белића. Крај зиме доноси и мој рођендан и нове радости.

Зимска чаролија

Тихо и нечујно стигла је зима у наш крај. Све је лепо, тихо и свечано. Деца највише воле зиму, јер се онда санкају, клизају и грудвају. На мразу им се лица зацрвене, па су ремени као руже.

Бојана и ја смо у мом дворишту направиле великог Снешка. Стајао је као стражар, а околу су падале сребрне пахуљице. Нас две смо весело скакутале око њега и певале му песму.

Волим зиму и све њене чаролије и уживам у шараме које је мраз направио на мом прозору.

Милена Ерић, III раз. Враћевиница

Један зимски доживљај

Једног хладног зимског јутра село се пробудило под белим,

Александра Лековић, III₃

Милица Милошевић, III₂

Зима

Моје омиљено годишње доба је зима. Највише се радујем када дође Нова година. Тада ми долази Деда Мраз са омиљеним поклоном. Њему се придружује и мој тата са својим даром. Само што прође Нова година, долази Божић. Тада одлазим код баке, деке и ујка на село. Радујем се јутру када идемо у шуму да сечемо бадњак. Потом се са друштвом санкам низ велику падину, а увече у дворишту

Зима је стигла,
пахуље веју,
тате се љуте,
а деца смеју.

Док правимо зими
белога Снешка,
тата се љути,
а брат се смешка.

Бојан Јоксић, II₁

Немања Станојевић, II₂

... е, на шта је!

Пао је први снег

Јована Грујовић, II₁

Светлуцају као најсветлији лампиони, а дрвеће се хвали новим сребрнкастим украсима. Борови личе на беличасте шешире, а јеле се шепуре као беле балерине, играјући снежни валцер.

Волим зиму. Сва деца су срећна и трче на брег да се грле са грудвама.

Ана Дамњановић, II₃

Марија Драговић II

Зима је дошла тихо, нечујно преко ноћи. Белим хаљинама је покрила поља и равни.

Нежне свилене пахуљице лепршају. Куће су добиле своје беле шубаре. Хладан ветар дува кроз оголене гране. Сликarka зима шара по замагљеним стаклима. Животиње полазе у свој спремљени збег, а један врабац тужно цвркуће скакућући на својим полусмрзнутим ножицама. Барица дрхти покривене леденом кором. Само оближњи поток пркоси зими својом буком, ваљајући низ своје корито велике количине воде. Небо се не види од магле која је обавила цело село. У дну поља стоје дебела црна, стабла, а са залеђених грана виси иње као жејеве бодље. Шумица као да не живи; из ње допире само мирис влажних стабала. Краљица зима је села у своје кочије и почела да путује по свету.

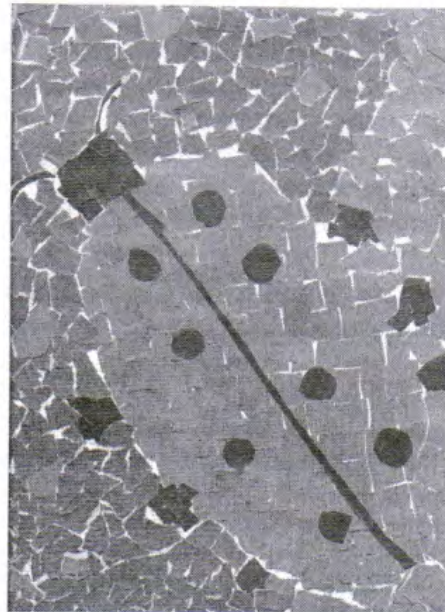
Иако је дуга, хладна и сурова, зима има својих чари у којима ми, деца, посебно уживамо.

Марко Браковић, III разред Г. Врбава

Зима

Зима је бела лепотица.

Са неба падају пахуље у сребрним ко-чијама и ките дрвеће као новогодишње јелке.

Јелена Петровић, IV₁

Деца чаробњаци

Деца чаробњаци к'о бели медањаци,
слатки су они, лете ко балони.
Весело трчкарају, певају, царују
и свакоме по нешто дарују.

Птице док лете, претворе
у весело дете.
Велику марамицу претворе
у звезду Даницу.

Чаробњаци док лете
за Божић, обавезно
посете свако дете...

Ана Паутић, VII₃

Свети Сава

И би светлости...

Ни о једном светитељу, особито о светитељу Србину, не говори се толико као о светом Сави. Нема дома, а да се у њему не спомиње његово име, да се не говори о његовој мудрости и светости.

Наш први просветитељ и учитељ нашег народа није био и прошао, он је наш савременик. Он је дете, младић, старац, ведрог погледа, истинске чистоте, с вером у Створитеља свога. Он мисли о добру, жели добро и чини добро. Он живи сада, као што је живео и пре 800 година и као што ће вечно живети. Он невидљиво стоји међу нама. Он чује молитве наше. Он се радује успеху нашем. Он благосиља трудове наше.

Оно што је код Јевреја био мудри Соломон, то је код нас свети Сава. Народ га поштује, цени, воли и у својим молитвама свагда помиње и благосиља:

"Свети Саво, учитељу, научи нас творити вољу Божију; умудри нас и упути да идемо правим путем, истинитим путем!"

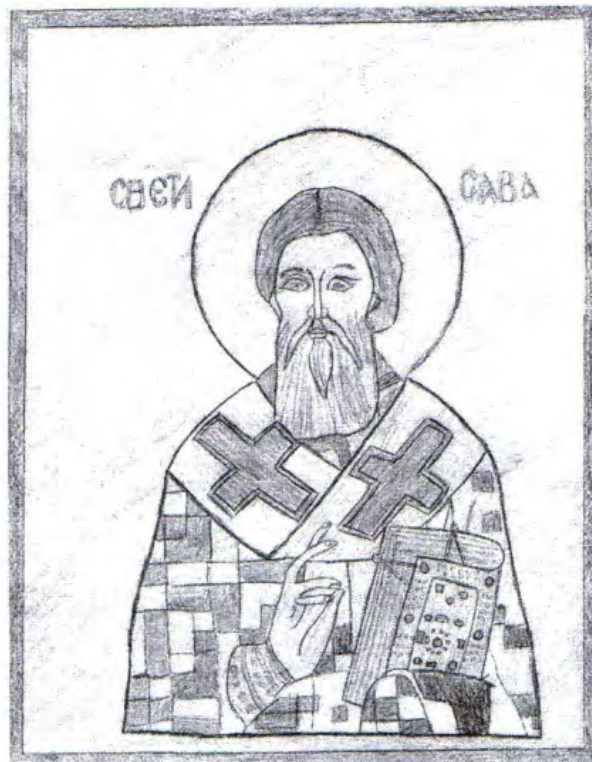
"Бог ти дао памет Савину, а јунаштво Марково!"

Савино име спомиње се и у народним причама и песмама. Није био епски јунак и витез, већ учитељ, просветитељ, мудрац, светац...Није волео мач, стрелу и копље, борио се књигом, молитвом, постом...Није волео царство земаљско, већ царство небеско.

Његова лепота је непроменљива и вечна. Она обасјава земљу и свеколики српски народ, она је као најлепша и најсјајнија звезда на небу, звезда подсетница и звезда водиља.

Поведи нас светитељу и покажи нам пут!

Милица Лукић, VIII₂

Марина Васовић, VII₃

Занимљивости:

Четири бриге светог Саве:

- Прва за спасење своје душе
- Друга за спасење своје породице
- Трећа за спасење свога народа
- Четврта за спасење свих православних народа света

Седам љубави светог Саве

- Љубав према Христу Господу, Сину Божјем
- Љубав према светитељима Христовим
- Љубав према светињама
- Љубав према посту и испосничком животу
- Љубав према родитељима
- Љубав према своме народу
- Љубав према свим народима света

Нада Јоксимовић, VIII₂

Школска слава

Свети Сава и српски језик

Свети Сава је први српски писац чија дела познајемо. Али први архиепископ српски није био утемељитељ само српске књижевности, него и српскога књижевног језика. Свети Сава је био и први у томе што је писао на оба језика, на "вишем" црквеном и на "нижем" народном...

Од тада, па кроз дуги низ векова, тачно се знало за сваку врсту текста којим се језиком пише. О верским темама смело се писати само језиком достојним општења са Богом, а о прозаичној и животној свакидашњици, само језиком којим се говорило у тој свакидашњици. Тако двојство потрајало је све до XVIII века, када су наишле, једна за другом, неколике промене, да би у првој половини XIX века, у време Вука Караџића, коначно завладао књижевни језик заснован на народном говору.

Празновање

Прослављање успомена и празника Светог Саве отпочело је у земљама под Турцима прво у црквама. Крајем XVIII и почетком XIX века прослављање Св. Саве се претворило у националну прославу, школску свечаност, празник матерњег језика, словенске идеје, словенског јединства и наде у бољу будућност. У школама се реже славски колач, говори се о славној, националној прошлости, пева се, игра се и весели. То је прави ђачки сабор.

Први писани траг о школској прослави Св. Саве датира из 1734. год., а сачуван је у Аустријској народној

Манастир Милешева

Српска слава

**Данас широм белог света,
свугде где се српски збори,
" Ускликнимо Светом Сави"
побожна се песма ори.**

**Данас свака српска кућа,
уз молитве Богу свете,
Светом Сави свећу пали
и зелене венце плете.**

**Данас Срби, сви и свуда,
славе једну исту славу:
прослављају светитеља
свога српског - Светог Саву.**

библиотеци у Бечу. То је уџбеник III и IV разреда српско-латинске школе у Сремским Карловцима, из кога се јасно види да није било наставе на Светог Саву. Земунски протојереј Јевта Ивановић још 1812. год. уводи правила о школској прослави Св. Саве, а за то је претходно добио сагласност војда Карађорђа. Кнез Милош Обреновић 1823. год. доноси наредбу да се дан Св. Саве слави као школска слава. Четири године касније Милош запрети глобом, затвором и телесном казном онима који на тај дан не долазе у цркву и не затварају своје дућане. Кнез Михајло Обреновић је законом од 26. јануара 1841. год. уредио да се обавезно сваке године слави Свети Сава као слава свих школа у Србији.

Монах Сава

Принц Растко се у полутами капелице манастира Светог Пантелејмона, мимо манастирских прописа, замонашио и обукао духовничко одело. Сутрадан се, као монах Сава, обратио надмудреној потери: " Јер ви сте хтели

да ме са добра и жељена пута спречите и да се са мном похвалите, угодивши своме господару. Али Бог мој, на кога се уздах и изиђох, био ми је помоћник, као што видите, а он ће и убудуће водити мој живот по својој вољи..."

Избор: литерарна секција

Храм светог Саве

Минијатурни бијенале

У склопу Бијенала минијатуре који се традиционално одржава у нашем граду, као пратећи програм, ове године је први пут одржан и Минијатурни бијенале. Техника је била слободна, доминирао је цртеж, а приспело је око 800 радова из свих градских и неколико сеоских школа у три старосне категорије:

Тамара

Јована

млађи основци, старији основци и средњошколци. Као гости појавили су се и наши најмлађи суграђани из вртића. Жири је радове прегледао, вредновао и доделио по три награде у свакој категорији. Око 500 најуспешнијих радова је изложено, а изложба ће ускоро бити постављена и у холу наше школе.

Ученици наше школе су на овој манифестацији постигли изванредан успех. Тамара Јоксић, ученица седмог разреда, освојила је прву награду у категорији старији основци, а Јована Миленковић, ученица првог разреда, трећу награду у категорији млађи основци.

Честитамо им од срца и овом приликом представљамо, у нади да ће овакав успех бити поновљен и следеће године, јер Минијатурни бијенале прераста у традицију.

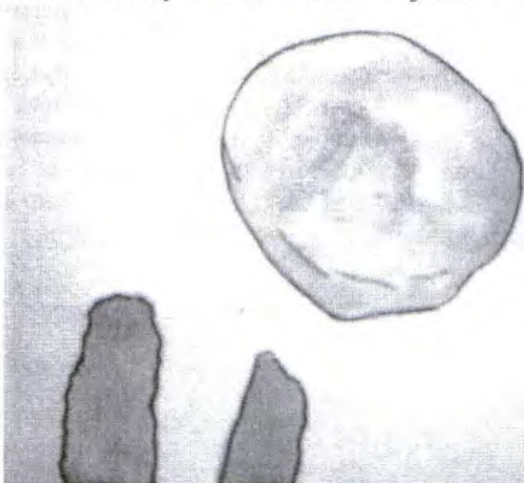
Шта вас је мотивисало да учествујете на изложби?

Јована: Моја учитељица Гоца која ме је подстакла на цртање овог рада на часу.

Тамара: Увек су ме привлачиле занимљиве и необичне ствари, а ово је била једна од тих.

Шта сте насликале на свом раду који је награђен?

Јована: нацртала сам летњи пејзаж.

Тамара: Централни мотив је био месец, преко кога ми је сасвим случајно канула плава боја

која се разлила и створила утисак повлачења неба у зору.

Због чега сте одабрале баш тај мотив за своје радове?

Јована: Зато што волим природу.

Тамара: Оувек ме је привлачио космос и његова мистичност, па отуда су месец, звезде и сунце чести мотиви мојих радова.

Којом техником сте радиле своје цртеже?

Јована: Фломастерима.

Тамара: Рад сам сликала темперама, јер њима најбоље

могу да изразим оно што желим.

Како је протекла додела награда?

Јована: Било је лепо и свечано.

Тамара: Додела награда је одржана у Дому армије. Било је 9 добитника, па су нас поделили у три групе: млађи основци, старији основци и средњошколци. Прозивали су нас по тим групама и додељивали лепе награде.

Да ли ћете поново учествовати на сличним ликовним конкурсима?

Јована: Да, опет бих желела да учествујем у таквим стварима.

Тамара: Да, наравно, јер ја волим да цртам.

Разговарале: Милена Вујовић и Тамара Каралазић, VIII₂

Поносни смо!

Децембра прошле године Коло српских сестара у Горњем Милановцу поново је расписало конкурсе поводом хришћанског празника Материце. Тема је, наравно, била у вези са мајком, а право учешћа имали су ученици шестих разреда. Као и увек, ученици наше школе су се масовно одазвали и добили вредне награде у виду новогодишњих пакетића и књига. Прву награду освојила је Даница Вучетић (VI₂), другу Душан Василић (VI₃), а трећу су равноправно поделили Милица Јоксимовић и Тамара Баралић (VI₁), Сања Дамљановић и Драгана Јовановић (VI₃).

Надамо се да ће успех овогодишњих шестака бити подстрек за будуће генерације да се придруже нашој литерарној секцији и тако искажу свој таленат.

Душана С., Враћ.

Један је живот, једна је мајка, када их спојиш - постаје бајка

Шта је живот? Како настаје? Шта он значи? Какав је осећај бити особа која даје живот, бити мајка?

Она ти се први пут осмехнула и пожелела добродошлицу када си рођен. Она је та која са тобом, увек, и у добру и у злу, жели само најбоље. Мучи се за тебе, искрено те воли, одриче се многих важних ствари, све зарад тебе. Буди јој захвалан. За њу не постоји ништа вредније од њене дече. Колико се пута само исплакала и сакрила сузе од тебе. Не жели да мислиш да је слабић, она је твој идол, твоја утеха, жели да створиш праву слику о њој, или ћеш се једном пробудити схвативши да је прекасно за све. Пробудићеш се и открити да је нема, да је ништа не може вратити. Цени је и поштуј, на њену љубав узврати љубављу, на њено поверење поверењем, а на њен загрљај загрљајем, и воли је, чак и ако те разочара, не осуђуј је, није крива. Она је анђео чувар који над тобом бди дању и ноћу. Када израстеш у зрелу особу која може сама да доноси одлуке, за њу, твоју мајку, ти си још увек наивно и незаштићено дете.

Она живи кроз тебе и дала би ти живот, ако би те то усрећило. Цени је и поштуј то, њен живот значи много. Не глуми пред њом срећу, ако је не осећаш, она те познаје боље од других. Не сумњај у њену љубав, живот је кратак. Сваки минут и секунд у њеном друштву је као бајка, свака њена изговорена реч је као молитва, а сваки осмех као мајска ружа.

Мајчинска љубав је као пупољак маслачка, лепа и чиста, она је као свемир, тајанствена и бескрајна, као сунце топла и светла, као... нешто свето, нешто што треба брижљиво чувати.

Даница Вучетић, VI₂

Снага доброте

Понекад се питам да ли доброта уопште постоји. Овај свет је толико суров и уображен, да чак ни птица у лету, ни камен на путу, нису више тако чисти и неискварени од све ове злобе и мржње, која је пустила корене око нас.

Стојим на раскрсници путева и размишљам: којим од њих кренути и шта се налази иза тих забрављених врата? Да ли је и на тим путевима, као и овде, где сад стојим, изгубљена доброта на хоризонту времена, у пустињи мисли? Верујем, да тамо негде, а не само у бајкама, постоји снага доброте, која може да сруши све препреке и развали све катанце зла. Верујем да та доброта може раскинути ланце мржње у прашину безнађа, да се никада више не споје. Људи су некако учаурени у своје љуштуре, као ларве, и ништа не виде изван тих љуштуре, нити се труде да се загледају напоље и виде стварност. Сви они су навикнути на живот, као и на храну, пиће, спавање, па га животаре као какве биљке, или животиње које се задовољавају намиравши своје нагоне. Сва та чулна уживања им представљају задовољство и они не желе ништа изван тога.

Не сећам се када сам последњи пут чула да људи говоре о некој доброј књизи, представи, или било чему што представља душевну храну

човечију. Сви су оптерећени стицањем новца и згртањем блага, а туђем страдању се радују да би заборавили сопствено. После свих преживљених зала на овоме свету, човек ће помислити да доброта не постоји. То питање и мене мучи и изједа, али ипак постоји нека искрица наде скривена у дубини душе да у сваком човеку, ма колико био лош, постоји нека нит, неко клупко доброте које само треба пронаћи и дотаћи га се, да би се оно одмотало и сва та доброта расула по свету ношена ветровима.

Доброта је нешто чисто, нежно, невино, искрено и чедно, према чему се треба односити са пуно пажње да се то крхко створење не уништи, не разбије. Када препознамо доброту, морамо је неговати и чувати да се не распрши као морска пена коју је тешко сакупити и поново сложити у целине. Добри сте када сте сједињени са собом, добри сте када тежите да се дајете, добри сте када идете према свом циљу чврсто и неустрашиво; добри сте на начине небројене када год следите путеве Господње.

Људи, пробудите се, покрените се! Осетите мирис доброте, помозите ближњима, сигурно ћете се боље осећати!

Окрени се, ти ме не примећујеш. Ја бих да ти љубав пружим, погледај ме!

Тамара Каралазић, VIII₂

Из културе

”Небеска свирала”

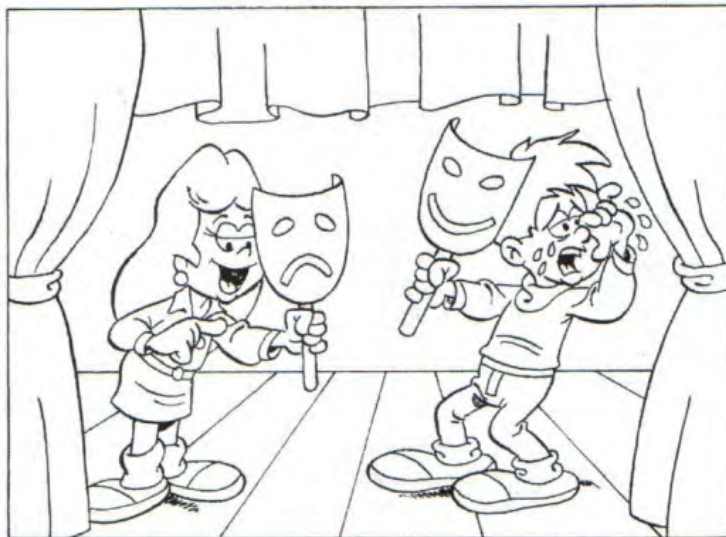
Деца наше школе активна су и у културно-уметничком животу нашег града. Многи од нас су чланови драмских, музичких и фолклорних удружења. Пошто је недавно у Дому армије изведена представа ”Небеска свирала” рећи ћу вам нешто о њој.

Представу ”Небеска свирала” режирале су Слађана Попов и Валентина Нађ. Њу су извели учесници драмско – музичке радионице Културног центра Горњи Милановац, чији сам и ја члан. Представа се препоручује деци узраста од 7 до 15 година.

Тема представе је развој љубавног пар који пролази кроз разне препреке, а у томе им помажу њихови пријатељи. Девојку коју су отеле небеске виле њен драги покушава да спасе уз помоћ његовог најбољег друга. Ту је још и баба Селена – чаробница, свезнајућа пећина и многе друге необичне ствари. Ко жели да сазна шта је даље било и зашто се представа зове ”Небеска свирала” нека је сам погледа.

Драги другари, будите и ви део културног и уметничког живота нашег града јер ћете тиме обогатити свој живот и постати дружељубивији, племенитији и слободнији, а ваш поглед на свет у многоме ће постати другачији и бољи.

Кристина Поњавић, V₃

”Два ведра воде”

Култура је душевна храна човека. Позоришта, представе, музеји... то је забава, проширивање знања, развијање реторике. Ово су и основни разлози због којих је глумачки ансамбл Културног центра, на челу са Михајлом Костадиновим, дошао у нашу школу и извео представу *Два ведра воде*.

Пред стандардно заинтересованом и културно васпитаном ђачком публиком наше школе, одиграна је једна хумористична и веома поучна представа. На позорници су се смејивали збуњени полицајци који су засмејавали публику, мудри и сплеткама склони старинари од којих се доста тога дало научити, али и људи затрпани послом ради стицања новца и лакоми

Никола Ерић, VI₂

на луксузан живот, који су истрпели добронамерну критику како редитеља, тако и публике.

Док смо гледали представу, која је извођена четири пута и сваки пут награђена бурним аплаузом, учили смо од правих глумаца како се глуми!

Надамо се да ће оваквих представа бити и у будућности, јер су оне нама, деци, заиста потребне.

Тамара Каралазић, VIII₂

Сваки дан у току којег ви нисте допунили своје образовање макар малим, али за вас новим знањем, сматрајте неповратно изгубљеним.

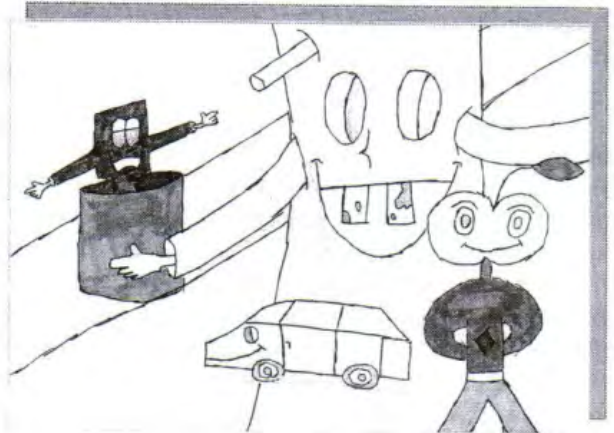
К. С. Станиславски

Црвени крст

Акција "Безбедност деце у саобраћају"

Традиционално Црвени крст, 1. септембра, организује акцију поводом безбедности деце у саобраћају у сарадњи са МУП-ом Г. Милановца. Акцију је реализовао подмладак Црвеног крста (ученици VII разреда) обележен знаком организације, као и 12 радника МУП-а. Дежурство је организовано испред све четири основне школе. Дељен је пропагандни материјал у виду латака за возаче и распореде часова за ученике I разреда основне школе. Акција је била медијски праћена од стране милановачке телевизије. Циљ ове акције је да учини што боље детињство наше деце без страха од безбедности у саобраћају.

Ивана Јоцовић, VII₂

Милош Перичић, VIII₂

Светски дан борбе против СИДЕ

Поводом светског дана борбе против сиде, 1. децембра, Црвени крст је организовао акцију дељења пропагандног материјала и информативне разговоре са заинтересованим суграђанима.

Акцију је реализовао подмладак Црвеног крста и ОТЈ "Стеван Јаковљевић". Ученици I и II разреда средње школе радили су анкету ХИВ/СИДА (20 питања), а ученици III и IV разреда радили су анкету на тему Болести које се преносе сексуалним путем (14 питања).

Анкетне листиће попунило је око 1000 учесника. Након уређених резултата анкета, током месеца децембра, биле су организоване трибине у школама. У Кабинету за трансфузију крви није тестиран ни један грађанин. Све активности су биле изузетно медијски праћене.

Кристина Пантовић, VII₃

Вујица Живковић, VII раз. Враћевиница

Акција дељења новогодишњих пакетића

Овогодишњу акцију дељења пакетића болесној деци извели су ученици VI и VII разреда основних школа, чланови Црвеног крста. Акција је обухватала децу са подручја читаве општине Г. Милановца, укључујући и околна села.

Ученици су посетили Здравствени центар и обишли болесну децу којој су уручени новогодишњи поклони. У сколпу ове акције, активисти овог удружења су продавали и честитке у граду и у школама. Деца и одрасли су били веома заинтересовани, акција је успела и скупљен је новац којим смо помогли шесторо материјално угрожене деце.

Надамо се да ћемо бити у могућности да и следећих година будемо овако успешни.

Благота Рогановић, VI₁

Мирјана Петровић, VII раз. Враћевиница

Екскурзије

У Војводини

Освануо је 14. октобар- одлазак на екскурзију. Седам је сати, аутобуси паркирани, а деца са осмесима на лицу и оним неочекиваним сјајем у очима нестрпљиво очекују полазак. Сместили смо се и аутобуси су убрзо кренули низ стрму улицу. У знак поздрава родитељи су нам махали и са понеком скривеном сузицом испраћали.

Обишли смо *Обедску бару*. Место је пусто и његов мир и тишину нарушава само цвркулт птица. Приближавали смо се *Војводини* – бескрајна равница. Житарице њише благи поветарац. *Фрушка гора*. Крећемо у обилазак тврђаве и полако покушавамо да вратим точак историје и замислим живот у то време. Симпатични сувенири као да говоре о прошлости. Са врха тврђаве пружа се диван поглед на *Нови Сад*. И за трен, ево нас на улицама тог града. Пролазимо поред католичке цркве - за мене нешто ново, непознато и потпуно

тајанствено. Убрзо смо наставили даље. Стижемо у *Суботицу*. Обилазимо *Градску кућу*, јако интересантних декорација и са великим бројем портрета познатих владара. *Палић*. Плаво пространство протеже се далеко. Многбројни чамци маме нас да се отиснемо низ мирну, плаву површину језера. У даљини се чују крици разних животиња. Похитасмо ка највелелепнијем зоолошком врту у нашој земљи. *Зобнатица*. Место где бораве црни коњи у шталама осунчаним сунцем. Пожелела сам да узјашем једног од њих и да пројурим пространом зеленом ливадам и тркачком стазом.

Време је брзо пролетело и ми смо се већ враћали својим кућама. Враћам се пуна утисака и лепих тренутака које сам провела са својим друговима, али сам у мислима брзином ветра војвођанских поља хрлила својој породици и школским клупама.

Јања Јосифовић, VII₁

Екскурзија без екскурзије

Почетак школске године сви су прихватили с одушевљењем због друштва, али многи се нису прославили што се тиче оцена. Септембар је донео многа изненађења, па и понуду за екскурзију. " На екскурзију идемо 7. и 8. октобра", обеваштавају нас одељењске старешине. Даље нико не слуша; свако почиње своју причу и планирања. Договарања су у току. Гужва и вика није престајала до поласка. Школу сви стављају у други план. Наставници се теше речима: "Ви сте такви док вам не прође екскурзија!" И не слуте шта их чека...

Долази и тај дан. Отпочиње пребројавање. Сви су ту! Супееер, крећемо! Маршрута је била: *Гамзиград – Неготин – Ђердап – Лепенски вир – Сребрно језеро*.

Први дан смо обишли Гамзиград – староримски град и Неготин, а у оквиру њега све знаменитости у вези са хајдук Вељком Петровићем и Стеваном Мокрањцем. Преноћили смо у хотелу "Ђердап" у Кладову. Након смештаја главни део забаве отпочео је у дискотеци. Невероватно, али један део ученика је већину вечери провео у соби, или возећи се лифтом. Собе су биле пристојне, а најзанимљивија ствар у њима био је телефон. Пошто је било већ касно, па нисмо смели да излазимо, многи од нас су време убијали причајући телефоном са друговима из суседних соба. Било је и познанстава и заљубљивања. Дечаци су били преокупирани ученицама из Враћевшнице, а девојчице су кришом гледале дечаке из Чачка који су боравили у истом хотелу.

Ујутру смо отишли у хидроелектрану "Ђердап", где смо обновили много ствари из физике и научили понешто ново. После тога требало је да следи посета Лепенском виру и Сребрном језеру, која на жалост није реализована. На путу је дошло до квара једног од аутобуса и остатак екскурзије провели смо играјући "скока", дописујући се са дуговима, једући, тражећи WC...

Када је аутобус поправљен, кренули смо, ... али кући. Сребрно језеро, нажалост, нисмо посетили због мрака, квара и кашњења! У Милановац смо стигли пуни утисака. Агенција нам је због свега што се догодило организовала једнодневни излет на Салаш 84, после чега смо обишли и пословно – спортски центар "СПЕНС" у Новом Саду.

Каснија мишљења ученика су била да је хидроелектрана била најбоље место које смо посетили, а хотел "прави рај".

Сада наставници кажу: "Вас још увек држи екскурзија. Тотална је грешка што сте ишли на почетку године..."

Па шта можемо! Нећемо се противити још једној на крају школске године. Само, шта ли ће тад причати наставници и родитељи? Чиме ће оправдати наше понашање?

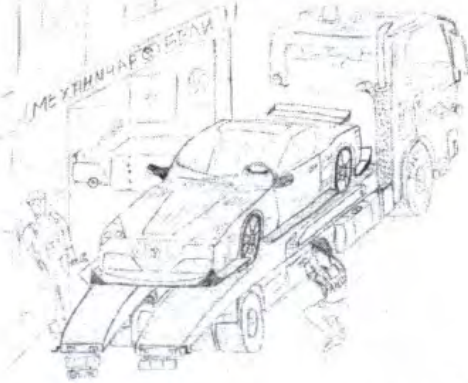
Милица Лукић, VIII₂

Новогодишња ноћ

Милановац у новогодишњој ноћи

Милановац, мала варош или како га многи називају привредно чудо, из дана у дан се све више може похвалити забавним друштвеним животом. До скоро није било тако. Није било биоскопа, ни позоришта, али сада се то променило.

Никола Симоновић, VII₂

За оне са мало дубљим џепом и оне који воле мирнију атмосферу, ту је био **Бонсаи** или кафетерија која носи име чувеног композитора Моцарта (мада познатија као "код Мићала"). У "Бонсу" је улаз био 30 евра, па ко је желео да толико новца потроши за једно вече, могао је лепо да се забави. Мада, за оне који су "хиперактивни" и имају вишка енергије, не препоручујемо поменути кафић, јер ће се, у жаргону речено, сморити као пужеви.

Иако је у последње време **Пивница** најмање популарно место за изласке, из које, у најмању руку, можете изаћи разбијене главе, њени домаћини су се лепо спремили за дочек Нове године.

А за особе које воле мало опуштенију атмосферу од оне која влада у **Стејму** и домаћу музику уз обавезне хитове "Мики, Мићо" и "Кад

куда викендом увече? Још горе – куда увече у току распуста, или, не дај боже, за дочек Нове године? Ово последње питање вероватно је мучило већину тинејџера у последње време.

Као прву алтернативу можемо узети тренутно најпопуларније место за изласке петком и суботом – **Стејм** (пластеник у жаргону). Иако су дискотеке овог типа одавно превазиђене, ми боље немамо. Ко воли гужву, буку, светлеће ефекте, дим – ово је право место за њега. По цени, у коју је био урачунат само улаз од 500 дин. уз трубаче у поноћ, могло се лепо забавити уз звуке технохаус музике и понеку песму из Гранд продукције: "Махи, махи", "Секси робот", "Плава моторола"...

замиришу јорговани", идеалан је био **Кеј**. Упад је био 10 евра, а сто је морао да се резервише доста раније, како вам конобар не би висео над главом. Не знам да ли је било трубача из Коштунића, али, у сваком случају, провод је био на нивоу..

Можда има и оних којима се ниједно од претходних места није свидело, па су одлучили да 31. у поноћ буду на градском тргу, што смо сви могли да испратимо у директном преносу на локалној телевизији. Верујемо да се нису покајали.

Ко је огладнео или му је, евентуално, досадила бука, могао је да оде до **Дула Трговача** на бурек са месом и јогурт или у **Танару** на пицу. Надамо се да је свако од вас нашао место по свом укусу и да сте се добро провели.

Срећна вам Нова година!

Милена Вујовић, VIII₂

VIII₂ заједно на дочеку Нове године

Званичан распуст почео је 30. 12. 2005. године, али осмаци су "распуштени" одавно.

Празнична еуфорија чини своје, а ујурбаност око дочека је почела. У свему томе нашло се и наше одељење. Последњи заједнички дочек у основној школи организовали смо код нашег друга Немање Томића. Што се тиче организације, сложено и вредно, постигли смо све како смо замислили. Код Немање смо се скупили око 21 час и журка је почела. Организатори су за све присутне припремили и изненађење које је уследило око 23 часа, а то је био Деда Мраз, који је свима поделио необичне, али скромне поклоне, а то су биле пиштаљке. Сви су били одушевљени тиме и дуго у ноћ су се играли као деца. Када је почело одбројавање, изашли смо напоље. Чинило се као да журимо, а ни сами не знамо где. У новој години нас очекују бројне обавезе: пријемни, упис, растанак са старим и упознавање новог друштва. У поноћ су почеле и искрене честитке. До краја вечери сви смо били заједно, играли, певали, дружили се... После упорних родитељских позива, морали смо да се растанемо, негде око "скромних" 5 сати ујутру.

Ево доказа да у нашој школи постоје јака пријатељства и да се и ван школе лепо слажемо и дружимо, што и другима желимо. Школа у којој учимо осам година научила нас је шта је право другарство и учинила да споне којима смо повезани, постану још чвршће и нераскидиве. Користимо прилику да се извинимо нашем другу Немањи што на крају журке нисмо оставили све како је било и поздрављамо његовог тату.

Организатори: Немања, Нада, Тамара, Милена, Милица, а помагали Марко, Стефан, Игор, Милан и остали. Нада и Милица, VIII₂

Спорт, забава . . .

Општинско такмичење у одбојци

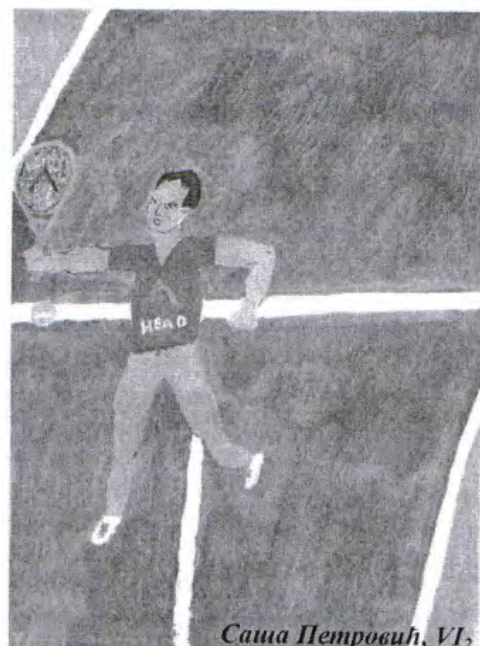
На општинском такмичењу у одбојци које је одржано у сали ОШ "Десанка Максимовић", женска екипа наше школе освојила је друго место.

Тим у саставу Јелена Кукољ, Јасмина Илић, Олгица Пантовић, Нада Јоксимовић, Тамара Васиљевић, Јелена Маринковић, Јасмина Спалевић и Јована Петковић у полуфиналу је рутинском игром савладао вршњаке из ОШ "Момчило Настасијевић" са 2:0 у сетовима.

У финалну утакмицу против одбојкашица ОШ "Краљ Александар I" наш тим је ушао са великом тремом, али и са великом жељом за победом. Први сет је био веома квалитетан, а екипе су се до самог краја смењивале у вођству. Спортска срећа није била на нашој страни, па се противник боље снашао у завршници и добио први сет. У наставку је наша екипа изгубила самопоуздање, тако да је ривал рутинском игром дошао до коначне победе и првог места на турниру.

Треба напоменути да је победничка екипа имала неупоредиво већу подршку са трибина.

Наше одбојкашице достојно су репрезентовале школу и остаје нам да се захвалимо онима које одлазе, а осталима пожелимо да следеће године освоје турнир.

Сања Петровић, VI₂

Стефан Миленковић, VIII₁

Наставници прихватили изазов

Мало је наставника који би у свом претрпаном распореду пронашли времена и жеље за спортско дружење са децом. Ми имамо ту срећу да су наши наставници управо такви, па су са задовољством прихватили изазов ученика VIII₁ за једно одбојкашко одмеравање снага пред пуним трибинама у сали наше школе.

Немања Пешовић, VI₁

Храброст да изађу из канцеларије и покажу своје умеће на терену скупили су, ученички речено, Бурдуш, Шоне, Дишо, Попић, Маслачак, Гоги и наставница Љубица, док су се са друге стране мреже налазили наши другови Пеки, Цар, Локница, Раздељак, Чварак, Јеца, Јаца и Оља.

Утакмица је била узбудљива, а о томе колико су обе стране биле спретне и снажне, говори и чињеница да је одиграно свих пет сетова. Својим пожртвовањем наставнички тим побрао је симпатије бројне публике, а није био редак случај да се неко од

њих нађе и на поду. Било је и оштрих лопти са њихове стране, што ми, искрено, нисмо очекивали. На наше велико запрепашћење наставници су, у једној равноправној борби, малом разликом, успели да победе наш веома уигран и талентован тим.

По завршетку сусрета уследиле су обостране честитке, а на лицима наставника могао се приметити умор и исцрпљеност, јер нису очекивали тако добру игру ученика.

Ускоро очекујемо реванш.

Јасмина, Оља и Јелена, VIII₁

Како 2006. учинити занимљивијом?

Друштво, ево неколико предлога да вам наредна година буде занимљивија. Поред тога што ћете марљиво учити, испланирајте своје обавезе и нађите времена за забаву. Ево предлога:

- прочитајте неку добру књигу
- погледајте леп филм
- слушајте музику, избегавајте народњаке
- сокушајте да се смејете што више (избегавајте то да радите на часовима)
- проводите што више времена напољу и са друштвом
- петком и суботом прошетајте до града
- пишите дневник, споменаре...

Милица Лукић, VIII₂

Занимације

Сликање у школском дворишту

Као и сваке године украшавали смо наше школско двориште. Поводом тога смо имали ликовну секцију на којој смо се припремали и у томе нам је помагао наставник ликовне културе, Никола Масловара.

Прошле године школа је била ограђена једном старом и зарђалом оградом, која је кварила њен изглед и коју је требало заменити. На њој су били насликани разни цртежи који су се временом оштетили, изгребали и испрљали па та ограда више није била неки украс у дворишту и на њу више нико није обраћао пажњу. Било је тужно гледати је онако прљаву како ћутке свакога дана издржава бесомучне ударе лопте на себи.

И коначно после дужег времена, током летњег распуста ограда је замењена новом. Први час сликања на њој био је за нас узбудљив, али смо се и плашили како ће све то изгледати. Наставник Никола и домар су нас одвели у радионицу поред школе, у којој се налазио прибор за извођење наших уметничких радова. Није нимало било једноставно почети. У нама је била присутна трема, а уједно и изазов. Била сам веома поносна што ми је указано тако велико поверење. Неки ученици су били љубоморни на наш рад па су се искалили на нашој оградџи. Неко ју је шутнуо тако да је ограда остала искривљена. Постепено смо се навикавали на све. Било нас је мало, али довољно да све то завршимо раније

Пошто је свима нама ово пуно значил, волела бих да се ова акција настави на пролеће на другом делу оградџе поред степеница.

Јелена Николић, VI₃

Лазар Лазовић, VI₂

Нај песме:

1. Нисам љубоморан – Владо Георгијев
2. О мени није мислила – Енергија
3. Ја сам на те навик'о – Мерлин
4. 100% - Амадеус
5. Тек је 12 сати – Е. Т.
6. Неко те има ноћас – Ван Гог
7. Додирни ми колена – Зана
8. Опрости ми што те волим – Бебек
9. Све од Бјелог дугмета

Милица Лукић, VIII₂

Занимљиве књиге:

1. Цела колекција *Хајдук* од Градимира Стојковића
2. *На обали реке Пједре седела сам и плакала* – Пауло Коелњо
3. *Увела ружа* – Бора Станковић
4. *Алхемичар* – Пауло Коелњо
5. *Понижени и увређени* – Фјодор М. Достојевски

Лапсуси са часа српског језика у VI₃:

Наставник: *Шта је супротно од брз?*

Јелена: *Килав.*

Наставник: *Који је глаголки облик УЧИО САМ?*

Јована: *Перфекс.*

Наставник: *Како гласи множина од икс?*

Стефан: *Иксови.*

Наставник: *Наведи неку особину овог lika.*

Душан: *Подмућао!*

Наставник: *Да чујемо једну поруку за крај.*

Кристина: *Нико се жив није родио!*

